

ตอนที่ ๑๘ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๒

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท สำหรับตอนนี้ก็มาพูดถึงการตายวาระที่ ๒ แต่ว่ายังเป็นการบันทึกในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ที่บอกไว้เพื่อจะได้ทราบว่า พูดกันไว้ ตั้งแต่เมื่อไร

สำหรับการตายครั้งที่ ๒ นี้จะยังไม่พูดถึงก่อน ขอพูดเรื่องประโยชน์ของการตายครั้ง ๑ เพราะคำภาวนา "พุทโธ" มีประโยชน์ นั่นก็คือว่า ต่อมาเมื่อผมอายุย่างเข้า ๗ ปี ตอนนั้นรู้สึกว่าจะนอกจากจะเห็นเทวดาที่คอยอารักขา และก็เห็นหน้าไม่พร้อมกัน เปลี่ยนหน้ากันมาเสมอ ๆ นาน ๆ ท่านแม่กับท่านพี่จะมาเองสักครั้งหนึ่ง พอเห็นท่านก็ถามว่า "ท่านแม่กับท่านพี่ทำไมนาน ๆ จึงมา ทำไมไม่มาทุกวัน...?"

ท่านก็บอกว่า "ภาระของแม่มี ภาระของพี่ก็มี เพราะว่าพ่อเป็นพระอินทร์ ในเมื่อพ่อเป็นพระอินทร์จึงต้องปกครองเทวดาทั้ง ๖ ชั้น ภาระก็มี ฉะนั้นแม่กับพี่จึงไม่ค่อยว่าง จึงให้น้อง ๆ มาบ้าง ให้เพื่อน ๆ มาบ้าง และก็ให้เทวดาอื่นมาบ้าง"

ถามท่านว่า "เทวดาที่มาน่ะโดยมากไม่ได้ใส่ชุด มาในรูปร่างคนธรรมดาแต่สวย สวยกว่าคนธรรมดา บางครั้งก็มีเทวดา บางพวกที่แต่งตัวแพรวพราวเป็นระยับและบอกว่าเป็นน้อง อยากจะทราบว่าน้องผมมีกี่คน...?"

ท่านพี่ก็ยิ้ม หัวเราะ บอกว่า "น้องที่เป็นลูกของแม่น่ะเกือบจะไม่มีเลย ที่มีเขาก็ลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว แต่ว่าน้องที่ว่ามีไม่ใช่ลูกของแม่ เป็นน้องลูกของแม่อื่น แต่ว่าแม่อื่นเขายกให้มาเป็นน้องของน้อง ถ้าน้องประเภทนี้ละก็ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีหลายพันคน"

ตกใจ...แล้วก็ถามท่านว่า "คนอย่างผมจะไปเที่ยวสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ได้ไหม...?"

ท่านก็บอกว่า "ได้ แต่วาระมันยังไม่ถึง ถ้ากาลเวลามาถึงก็ไปได้" อย่างเพิ่งเร่งรัดตัวเอง ให้ตั้งใจภาวนาว่า "พุทโธ" เอาไว้แล้วเวลาภาวนาว่า "พุทโธ" นะทางที่ดีควรจะนึกเห็นภาพพระพุทธรูปเจ้า ถ้าเห็นไม่ได้ก็ให้นึกถึงภาพพระพุทธรูป องค์ที่ท่านย่ากับท่านแม่ให้บูชาพระองค์ที่ลูกรัก"

ความจริงพระองค์นั้นเป็นทองคำ ท่านสวยมาก ผมติดใจพระองค์นั้น พระพุทธรูปมีหลายองค์แต่ติดใจพระพุทธรูปทองคำองค์เดียว และท่านแม่กับท่านย่าก็ให้มาบูชา

ฉะนั้นเวลาท่านแม่กับท่านพี่ที่อยู่ดาวดึงส์บอก ก็เอาใจจับพระองค์นั้น แล้วถามท่านว่า "องค์นี้ได้ไหม...?" ท่านบอกว่า "ได้ทุกองค์"

ต่อมาเวลาจะภาวนาก็นึกถึงท่าน แต่ก็ภาวนาไม่นาน ภาวนา ๒-๓ วาระ ก็หลับ เอาแค่นี้แหละ หากินกันแค່ก่อนจะหลับ ภาวนาหน่อยหนึ่งก็หลับ แต่ก็ลืมตาดูพระก่อน นึกถึงภาพพระแล้วก็ภาวนาหลับไปจนกระทั่งเวลาจะเดินไปไหนก็ตามถ้านึกถึงภาพพระขึ้นมาเมื่อไรจะเห็นภาพพระชัดเจนแจ่มใสมาก

หลังจากนั้นมาเมื่ออายุ ๗ ปี ย่างเข้า ๗ ปี สิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่งก็เกิดขึ้น นั่นคือถ้าจะไปในที่ใด ในที่ตรงนั้นถ้าที่พักมีคนตายแล้วก็คน ในบริเวณนั้นคนทั้งหลายเหล่านั้นเขาจะมาหาคณะ ไม่ใช่ผมมีตาทิพย์ เขามาหาเลย จะมาบอกว่า เขาเป็นใคร ชื่ออะไร ตายเมื่อไหร่ เขามาในภาพในขณะที่เขาตาย เขาบอกนะ ความจริงทุกคนที่มาเขาไม่ได้ทำให้กลัว มีแต่ความสดชื่นและพูดจาโอภาปราศรัยเหมือนที่เขามีชีวิตอยู่ ผมก็มีความรู้สึกว่าเขาไม่ได้ตาย ก็เหมือนคุยกับคนธรรมดา ถ้าไปบ้านใคร คั้นแรกจะพบแบบนั้นเหมือนกัน เมื่อพบแล้วคนทั้งหลายเหล่านั้นมักจะบอกว่า ทรัพย์สมบัติที่ลูกหรือหลานเขายังไม่รู้ ก่อนจะตายไม่ได้บอกเขาอยู่ที่ตรงนั้น อยู่ที่นี่ ตอนเช้าช่วยบอกเขาด้วยนะว่า ฉันมาสั่งแล้วบอกชื่อไว้

บางท่านก็เอาเงินไปฝังไว้ สมัยนั้นฝังมากกว่าฝาก การฝากธนาคารตามชนบทจะไม่มีเลย การเดินไปอำเภอ จังหวัดก็แสนยาก พาหระไม่มีต้องแจวเรือไปบ้าง ต้องเดินไปบ้าง กว่าที่จะถึงสำนักงานอำเภอก็แสนระกำ และธนาคารต่าง ๆ ก็ไม่ได้ตั้งตามอำเภอ ที่พอจะมีอยู่บ้างก็ธนาคารออมสินซึ่งก็ฝากเจ้าหน้าที่ที่อำเภอไว้ ก็ไม่มีสำนักงานแน่นอน ฉะนั้นคนส่วนใหญ่จึงใช้เงินฝัง ใส่ไหไว้บ้าง ใส่ตุ่มบ้าง เขาก็แนะนำว่าให้ไปขุดตรงนั้นตรงนี้ เขาชี้ให้ดู

บางทีเขาก็บอกว่า ฉันทจะเอาไม้ประเพณีปักไว้ เขาให้ดูไม้ก่อน ตอนเช้าก็ถามเจ้าของบ้านว่า คนที่บ้านนี้ตายไปแล้วเท่านั้นคนใช้ไหม?"

เขาบอกว่า "ใช่"

แล้วก็ถามเขาว่า คนที่มีรูปร่างอย่างนี้ชื่อนี้ คนรูปร่างแบบนี้ ชื่อมันใช่
ไหม?

เขาก็ถามว่า "รู้ได้ยังไง"

ก็บอกว่า "เมื่อคืนนี้ท่านมาคุยกับผมและท่านก็สั่งว่า ทองคำ สร้อย
เอาไว้บนชื่อ เอาอะไรวางปิดไว้เบา ๆ ซึ่งเป็นที่ไม่น่าจะสงสัย"

ก็สร้อยทองคำเส้นเล็ก ๆ ก็เอาของเล็ก ๆ เอาไม้กระดานวางทับ แล้วเอา
อะไรวางไว้ข้างบนตีตะปูไว้นิดหน่อย แล้วมีกระถางดอกไม้บ้าง มีอะไรบ้างก็ตาม

บางทีของเล็ก ๆ น้อย ๆ ใส่กระถางเล็ก ๆ วางบนไม้กระดานอีกทีคนก็
เลยไม่สงสัย ไปจัดตะปูขึ้น จัดกระดานขึ้นมาปรากฏว่าเจาะทอง เจาะสร้อยทองคำ และ
ไปขุดก็เจาะเงินบ้าง เจาะทองบ้าง เจาะเครื่องประดับบ้าง เป็นแก้วแหวนบ้าง ชาวบ้าน
ก็เลยแปลกใจว่า เจ้าเด็กคนนี้นี่มันรู้ได้ยังไง

เขาถามว่า "รู้ได้ยังไง"

ก็บอกว่า "ผมไม่ได้รู้เอง"

ความจริงนะผมไม่ได้รู้ เขามาบอกอาการอย่างนี้ก็เป็นมาเรื่อย ๆ ก็น่าจะ
เป็นมาเรื่อยจากนั้นมาจนถึงปัจจุบัน แล้วต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไรหรือไม่เป็นก็ไม่
ทราบ

ก็รวมความว่า ทุกสิ่งทุกอย่างถ้ามีอะไรในที่นี่เมื่อไปถึงคืนแรกทราบ
หมด ในที่ทุกสถาน หลังจากนั้นมาผมก็โอ้แหละชะชะตามเรื่องตามราวของเด็ก อย่าลืมนะ
ว่ากีฬาประเภทอื่นผมไม่ชอบเลย ชอบอย่างเดียวเรื่องรถ ถ้าเล่นกับเรื่องรถนี่เอาทุกท่า

ต่อมาเมื่อวาระการตายครั้งที่ ๒ เข้ามาถึง อย่าลืมนะครับว่า การตายแต่
ละคราวมาจากอาการป่วย ญาติโยมพุทธบริษัทก็โปรดรับฟังไว้ด้วย คนที่จะป่วยก็
เพราะว่าเคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้ในชาติก่อน โทษที่มาลงโทษแบบเบา ๆ ก็คือการป่วยไข้
ไม่สบาย ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่นั่งรับฟัง โปรดบอกกันต่อ ๆ ไป
ด้วย มีญาติโยมผู้เฒ่าบางคนมาถึงมานั่งต่อว่าพระข้างหน้าฉันว่า

"กฐินก็ทอด ผ้าป่าก็ทอด โบนัสก็สร้าง ศาลาก็สร้าง บาตรก็ใส่ แต่ว่า
ป่วยไข้ไม่สบายเป็นปกติ พระทำไม่จริงไม่ช่วย"

นี่เองไปโทษพระนี่บาปนะ เพราะจิตเป็นอกุศล ในเวลานี้อาตมาเป็นพระ
ก็ป่วย ป่วยทุกวัน เวลาพูดวันนี้เดินถึงง งบไปงมาตอนจะมาที่พัก ตอนรับแขกอยู่ก็ดี

เพราะนั่งเฉย ๆ พอลุกขึ้นก็เกือบจะเซล้ม จะงงหน้ามิด ต้องยืนอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งที่หน้า พระพุทธรูป ยกมือไหว้ท่าน พอใจสบาย อารมณ์ก็โปร่งขึ้นแต่อาการงกก็ยังปรากฏ กลับมาสรงน้ำเสร็จ แล้วก็มาบันทึกเสียง

นี่เป็นอันว่าพระกัณท์ช่วย อโยโทษพระเลย โทษตัวเองเถอะ "อตัณา โจทยัตตานัง" พระพุทธเจ้ากล่าววว่า "จงกล่าวโทษจิตใจความผิดของตัวเองไว้เสมอ"

พูดมากไป ก็มาคุยกันถึงตอน ตายครั้งที่ ๒

ตอนนี้เห็นจะเป็นอายุ ๑๒ หรือ ๑๓ ผมจำไม่ได้แน่ เป็นอันว่าเป็นเด็กโต แล้ว วิ่งครีမ် ๆ ๆ แล้ว เขากินเหล้ากัน ผมนั่งในวงเหล้าได้แต่อย่าลืมนะว่าในบ้านผม ทั้งหมดไม่มีใครกินเหล้าเลยแม้แต่พ่อ พ่อก็ไม่กินเหล้า พี่ก็ไม่กินเหล้า ผมก็ไม่กินเหล้า แต่ทำไมผมนั่งในวงเหล้า ก็เพราะว่าในวงเหล้ามันมีกับที่เขากินกับเหล้า พวกชี้เหล้าเขาก็เรียกผมผมก็ล่อกับ พวกกินเหล้าก็กินไป ผมก็กินบ้าง ไร้กับมันก็หมดมากเพราะผมกินมากกว่า

มาวันนั้นวันที่วาระจะเข้ามาถึงก็คือเขากินเหล้ากัน วันนั้นเขายำหอยโข่ง เอาหอยโข่งจากกลางนา "พลา" ไม่ใช่ย่านะ "พลา" รสมันก็อร่อย เนื้อหวาน ๆ เขาก็เรียกให้มากิน ผมก็ล่อซะเต็มอัตรา ผลที่สุดอันสงส์ก็ปรากฏ กินตอนเย็น ตอนเช้าท้องร่วง ฟรีด ๆ ท้องร่วง ก็คืออหิวาตกโรค

เวลานั้นเป็นเวลาที้อหิวาตกโรคระบาด สัตว์ตายก่อน เปิดไก่อตายก่อน แกงเนื้อมาถวายพระ พระเปื้อ คนก็เปื้อ ไม่มีใครอยากกิน ผลที่สุดก็ฝังกัน ต่อมาควายตาย คนกินควายก็ไม่อยากจะกินแล้ว หลังจากนั้นมาคนก็ตาย เขาตายกันมาแล้ว ประมาณ สัก ๑๐ วันเศษ (ผมขอเล่าย่อ ๆ เรื่องยาวอยู่ในเรื่องของหลวงพ่อบาน เอาเรื่องนี้มาเล่ารวมกันไว้)

เป็นอันว่าผมตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็รู้สึกว่ท้องไม่ดี ถ้าขอยออกมามันมีสีขาว ๆ ไม่มีเสียงสะบัด ฟรีด เหมือนกับน้ำไหลออกจากกระบอก แค่ ๓ ครั้ง ผมหมดแรง เพลีย ตาลาย

พอท้องเดินครั้งแรกท่านแม่ก็ให้คนไปตามท่านลุงมาให้ยา พอท่านลุงให้ยาแล้วก็ถ่ายอีก ๒ ครั้ง คราวนี้หมดแรงจริง ๆ ท้องก็เจ็บระบม มันร้อนไปหมด ทั้งเจ็บ ทั้งร้อน มีทุกขเวทนากล้า ท่านแม่ก็เลยมานั่งใกล้ ๆ บอกว่า

"ลูกภาวนาว่าพุทโธไว้ละลูก จะภาวนาว่าพุทโธก็ได้ อรหังก็ได้ ลูกชอบใจแบบไหน ภาวนาแบบนั้นให้สบาย"

แล้วท่านก็เอาพระพุทธรูปองค์ที่ชอบใจ คือพระทองคำมาวางข้างขวาใกล้ ๆ ไม่ใช่วางหัวนอน ให้ตามองเห็นท่านบอกว่า

"จำภาพพระพุทธรูปไว้ละลูก พระที่ลูกชอบ แล้วก็ตั้งใจ เวลาภาวนานี้ก็ถึงท่าน ท่านจะช่วยให้หายจากโรค"

นี่อย่างนี้เขาเรียกว่า "ภาวนากันตาย" ถ้าดูอาการแล้วก็คล้าย ๆ กับ "สุปติภูฏิตะเทพบุตร" หรือ "มัญญกุลทีเทพบุตร" คือว่า เวลาป่วยไข้ไม่สบายก็ภาวนา แต่ความจริงผมภาวนาของผมทุกวัน ภาพพระพุทธรูปองค์นี้ผมเห็นชัดทุกวัน เดินไปที่ไหนก็เห็น ไม่ใช่เฉพาะอยู่ต่อหน้าท่าน ไปกลางทุ่งกลางท่า ผมนึกขึ้นมาทีไรผมเห็นท่านชัดทุกที วันนั้นยิ่งอาการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้นก็เลยมีความหวังใหญ่ ท้องมันก็ปวดร้อนก็ร้อน เจ็บมาก ในใจก็นึกว่า

"ขอสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า" (คือพระพุทธเจ้า แม่สอนให้เรียกอย่างนี้จนชิน) ขอให้ช่วยสงเคราะห์ให้หายจากการเจ็บป่วยเถิด พรุ่งนี้จะไปโรงเรียน วันนี้ไปโรงเรียนไม่ไหว"

ความจริงโรงเรียนนี้ไม่เคยขาดและไปถึงโรงเรียนก่อนเพื่อนเสมอ เรื่องการเรียนนี่ชอบ

เป็นอันว่าภาวนาไป ๆ ลืมตามองท่านบ้าง หลับตาบ้าง ภาวนานี้ถึงเวลาหลับตาเห็นภาพท่านชัด ต่อมาประเดี๋ยวเดียวปรากฏว่าเห็นภาพพระพุทธรูปโตขึ้น ๆ ยิ่งโตยิ่งสวย ยิ่งโตก็ยิ่งสวย หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น สบายมาก ตอนนี่ลืมความเจ็บปวดในร่างกาย

อย่าลืมนะครับท่านผู้รับฟัง ในตอนเป็นเด็ก ผมไม่รู้เรื่องราวตอนนี้กำลังจิตเข้าไปสู่อุปปจารสมาธิเบื่องปลายคือจิตละเอียด แล้วจิตก็ต้องเข้าไปในทางด้านปฐมฌาน

พระพุทธรูปก็โตขึ้น ๆ จนขนาดเท่าพระประธานในโบสถ์ คือหน้าตัก ๔ ศอก สวยงามเป็นพิเศษ สวยกว่ารูปเก่ามาก หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น ต่อมาพระพุทธรูปก็กลายเป็นองค์ ใสขึ้น ๆ ต่อมากลายเป็นคน คือเป็นพระคน ไม่ใช่พระปั้นพระหล่อปากขยับได้ พูดได้ คิ้วก็ดำ ปากก็แดง สวยสดงดงาม ใอ้โฮ...เพลีนจริง ๆ เนื้อเหลือง

คล้ายสีผ้า แต่ว่าเหลืองอ่อนกว่าผ้าเหลืองหนอย มีอกกลมบ่อง แขนกลมบ่อง ดูที่ไหนสวยหมด ผมลืมนสภาพความป่วยไข้ไม่สบาย

เวลานั้นท่านไม่พูด ท่านก็ยิ้ม ยิ้มไปยิ้มมา สักประเดี๋ยวแสงชัดจะออก มีแสง ๖ สีออกจากกายสวยสะพรั่ง ผมเพิ่งมารู้เมื่อตอนเรียนนักธรรมตรีว่า "ฉัพพรรณรังสี คือ รัศมี ๖ ประการของพระพุทธเจ้า" ผมเห็นผมก็ชื่นใจ ผมลืมนสภาพทุกอย่างหมด ใจจับจดจ่ออยู่ที่พระ ร่างกายก็ไม่ได้นึกถึง ใครก็ไม่นึกถึง เพลิดเพลินเหลือเกิน

เพลินไปเพลินมา เพลินมาเพลินไปรู้สึกว่ประเดี๋ยวเดียวได้ร่างหนึ่งปรากฏขึ้นมาข้างนอกกาย ที่ปรากฏไม่ใช่ตาในกายเห็นนะครับ กายหมดสภาพ และมีความรู้สึกว่ "เราคือกายนี้ ไม่ใช่กายนั้นแล้ว" ใ้กายนั้นมันหลับที่นที่อ ตาหลับปี่ร่างกายไม่กระตุกกระดิก เต็มไปด้วยความสงบปราศใครก แต่ว่ากายใหม่นี้ชี่สวยสดงดงามเป็นพิเศษ เนื้อเป็นแก้วแพรวเป็นระยับ เครื่องประดับทาบบไปด้วยทองและมีเพชรประดับแพรวพราวจนกระทั่งมองไม่เห็นทองข้างใน มีทองเป็นพื้นสวยสดงดงาม มีชฎามีรองเท่างอน ๆ สวยมาก

มองดูตัว มองไป เอ๊ะ มันก็มองผิดปกติ คือตามธรรมดาถูกตามองเห็นแต่ข้างหน้า แต่เนี่มันเห็นหมดทั้งข้างหน้า ข้างหลัง ข้างล่าง ข้างบน จะดูข้างหลังตรงไหนก็เห็นหมด ก็แปลกใจนึกภูมิใจตัวเองว่ เวลานี้เรามีเนื้อแท้เป็นแก้ว มีเครื่องประดับแพรวพราวเป็นเพชร และก็มีชฎาใส่ มีรองเท้าสวม จะยกมือขยับแขนขยับขา มันไม่มีความรู้สึกว่หนักแม้แต่นิดเดียว ยกขึ้นมาก็ยังงั้นแหละ ความรู้สึกไม่มี การเคลื่อนไหวของข้อล่ำก็ไม่ปรากฏ แหมชื่นใจเป็นกรณีพิเศษ ขยับไปขยับมาก็คล่อง ก็เลยเรียกท่านแม่ ท่านแม่ก็เฉย เรียกเท่าไรท่านก็เฉย เรียกท่านลุงก็เฉย อยากจะลาท่านลงไปเดินเล่นข้างล่าง ข้างบนอึดอัด ท่านก็เฉย มองแต่ใ้คนที่นอนอยู่นั้น

เลยนึกในใจว่ ท่านแม่ ท่านลุง ท่านน้า ท่านอา ทั้งหมดนี้ เราเวลานี้สวยสดงดงามยิ่งกว่าคนนั้นมาก ทำไมแม่กับลุงและทุกคนไม่สนใจ แล้วทำไมจึงสนใจแต่ใ้คนที่นอนอยู่เต็มไปด้วยความสงบปรก ตอนนีผู้รับฟังอย่าลืมนะครับว่ เวลานี้ความห่วงใยร่างกายเดิม นิดเดียวก็ไม่มี มันมีอย่างเดียวคือ มีความรังเกียจในร่างกายเดิม ตอนนีอารมณ์เป็นยังงั ผมไม่ทราบ ถ้าตามบาลีท่านบอกว่ ออกด้วยกำลังของฌาน

นั่นร่างกายของพรหมชาติ นี่มารู้กันเมื่อตอนที่บวชแล้ว อ่านตำรับตำราทาง
พระพุทธศาสนาจึงทราบ

ตอนนี้ก็อยากจะแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรสักกนิทหนึ่ง ญาติโยม
ด้วยว่าทุกข์เวทนามันเกิดขึ้น ยามปกติอย่าลืมใช้คำภาวนา นึกถึงพระพุทธเจ้า คำ
ภาวนาอย่างไรนะไม่เป็นไร อันดับแรกก็ตั้งใจถวายความเคารพแด่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วก็นึกถึงท่าน ถ้าสามารถจะทำได้ จับภาพพระพุทธรูปองค์ใด
องค์หนึ่งไว้เป็นสรณะ

ถ้าท่านที่ได้**มโนมยิทธิ**ก็ไม่ต้องทำตามนี้ จับพระรูปพระโคมขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย แล้วปล่อยจิตพุ่งไปเลย ถึง**นิพพาน**เป็นที่ไปพักที่นั่น
จะมีประโยชน์มาก

นี่สำหรับบุคคลที่ไม่ค่อยจะเป็นเรื่อง อย่างผมในสมัยนั้นเอาแค่จับ
พระพุทธรูปก็แล้วกัน แล้วเวลาเดินไปไหนมาไหนให้นึกภาพพระพุทธรูปที่เราต้องการไว้
เสมอ เอาไว้เป็นเครื่องคุ้มครองใจ เมื่อความหวาดหวั่นใจจะเกิดขึ้น

ก็รวมความว่า เมื่อท่านไม่สนใจผมก็เดินลงบันไดไป เวลานั้นยังต้องการ
บันไดอยู่ ต้องการพื้นที่อยู่ ยังไม่ต้องการเหาะ คำว่า "**เหาะ**" คำว่า "**ลอย**" ไม่ปรากฏ ไม่
รู้จัก ลงไปข้างล่างแล้ว ก็เห็นข้างหลังบ้านมีอากาศดี มีต้นไม้ มีทางเดิน อากาศเย็น
สบาย ก็ไปเดินเล่นใกล้ ๆ ทาง

มองไปทางด้านทิศใต้ เห็นคนเดินมาประมาณ ๒๐๐ คนเศษ มีคนรูปร่าง
ใหญ่ ๆ นำหน้า ๒ ข้าง ก็ขนาดด้วยคนรูปร่างใหญ่ ๆ อีก ๒ คน ตอนท้ายก็มีคนรูปร่าง
ใหญ่ ๆ อีกคนหนึ่งคุมท้าย พอทุกคนเขาเดินผ่านเข้ามาใกล้ผมก็มองจำได้ว่าคนที่เดิน
มานั้น เป็นคนบ้านใกล้เคียงเรียงกันตั้งหลายคน มีความรู้สึกว่ เอ...ทั้งหมดนี้เรารู้จัก
เขาตายไปแล้วตั้งหลายวัน ทำไมจึงมาเดินเป็นกลุ่มได้ คนตายมาเดินเที่ยวได้หรือยังง
และมีร่างกายเหมือนสภาพเดิม เห็นรูปร่างเดิมหมด เขาเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็น
คนแก่ เห็นเป็นสภาพนั้น

พอหัวหน้ามาถึงผม ก็เข้าไปขวางหน้ายกมือไหว้ ถามว่า

"คุณลุงขอรับ คุณลุงจะไปไหน?"

คุณลุงตอบว่ายังไง ไม่ทันตอบ เปิดบัญชี่พับ แล้วก็บอกว่า

"หนู หนูไม่มีชื่ออย่าไปเลย ไปบ้าน เดี่ยวคุณแม่จะคอย" แล้วก็จับมือลาก มาที่บ้านได้ แล้วคุณลุงก็เดินไปนำหน้าแถว เดินต่อไป

ผมก็แปลกใจว่า อีตาคนนี้แก่น้ำหรือแก่บวม เราถามว่าไปไหน กลับพูด อีกอย่างหนึ่ง ต่อมาคนคุมกลางแถวมาถึง ผมก็ถามอีก ก็ทำแบบนั้นอีก คนท้ายมาผมก็ ถามอีก ก็ทำแบบนั้น

อ้าว! เวลาเหลืออีก ๕ นาที ผมก็ต้องรีบรวดรัด

ต่อมาเมื่อเขาไม่ตอบ นิสัยของผมตั้งแต่เด็กจนกระทั่งปัจจุบัน เวลานี้ก็ เหมือนกันอะไรที่สงสัยต้องทำให้รู้ให้ได้ ถ้ารู้ไม่ได้ไม่เลิกสงสัย ผมจะไม่เลิกความ พยายามต้องเอาให้ถึงที่สุดให้ได้ นี่เป็นนิสัยเดิมมาจนกระทั่งปัจจุบัน ไม่ใช่ฟังเขาพูด แล้วก็เออ ๆ คะ ๆ แล้วก็เชื่อเลย ผมทำทำเป็นเชื่อ แต่ผมยังไม่เชื่อใครทั้งหมด เมื่อสิ่ง เหล่านั้นปรากฏจริงผมจึงจะเชื่อ แต่ว่าเขาบอกมาถึงสิ่งที่แปลกประหลาด ผมก็ไม่ ปฏิเสธ เพราะสิ่งที่เกินมนุษย์ธรรมดาจะพบ ผมเคยพบมาแล้ว ไม่ใช่ผมเป็นผู้วิเศษนะ ท่านให้พบ

เดินตามไปขึ้น ๆ ลง ๆ ภูเขา (ขอเล่าลัด ๆ) ก็ไปถึงภูเขาปลายสุดทางมัน ยาวเหยียดสูงมาก หัวหน้าขึ้นไป ทางบันไดขึ้น นับ หนึ่ง สอง สาม ถึง สองร้อยเศษ เขาก็ ประกาศชื่อแต่ละคนขึ้นไปพบครบ เขาก็บอก ครบ พอครบผมโผล่พอดี เขาก็ถามว่า "ไอ้ หนูมาทำไม...?"

ผมก็บอกว่า "ผมถามลุงแล้วว่าลุงไปไหน ในเมื่อลุงไม่บอกผม ผมต้อง ตามพิสูจน์ให้ได้ว่าลุงจะไปไหนกัน"

ลุงก็เลยเรียก "มา เข้ามาใกล้ ๆ"

ผมก็ยกมือไหว้ ถามว่า "ลุงไปไหนครับ?"

ท่านก็ชี้ไปทางด้านหนึ่งของภูเขา บอกว่า "นั่นนรก แดนที่เห็นเป็นแดนขอ พระยายม มีอาคาร ๓ หลัง มีบริเวณเตียน มีคนยืนเป็นหมู่เยอะ"

คนนี่ผมคิดว่าเป็นพันธะครับ อาจจะเป็นหมื่นก็ได้ เป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ ร้อยสองร้อยบ้างไม่ถึงร้อยบ้าง มีคนตัวโต ๆ อย่างลุงยืนคุมอยู่กลุ่มละคน

ท่านอธิบายให้ฟังว่า "พวกนี้ทำความชั่วมาก่อน เขาให้มาเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ทำความดี ทำความชั่วอีก เขาก็นำมาลงโทษใหม่"

ก็ถามท่านว่า "นรกอยู่ไหน...?"

ท่านบอกว่า "อยู่โน่น" ท่านชี้ให้ดูเป็นทะเลเพลิง เปลวเพลิง จับต้องฟ้า เป็นบริเวณกว้างขวางมาก อยากจะลงไปดู ขออนุญาตท่าน ท่านบอกว่า

"ไปไม่ได้หลาน หลานภาวนาพุทโธแล้วก็จับภาพพระพุทธรูปเป็นปกติ คนภาวนาว่า "พุทโธ" ก็ดี "อรหัง" ก็ดี หรืออย่างอื่นก็ตาม ถ้าใจเป็นกุศลก่อนจะตาย เข้าไปไม่ได้เด็ดขาด ลุงขึ้นปล่อยให้เข้าไปลุงมีโทษ หลานจงกลับ แล้วก็ทีหลังหลาน ต้องการจะดูอะไร ดูนรกก็ดี ดูสวรรค์ก็ดี มาตรงนี้แล้วนี่ถึงลุง ลุงจะมาทันที"

จากนั้นท่านก็นำมาส่ง คนนำมาส่งก็คือคนที่คุมท้ายแถว ท่านบอกว่า

"ไอ้มึงไม่ดูเด็ก ปล่อยให้เด็กตามมาได้ ผิดระเบียบ เอาไปส่ง"

ตานั้นแกก็เลยโมโห จับสองขาเหวี่ยงขึ้นป่า แกแบกวิ่งขึ้นเขาลงเขา ๗ ประเดี๋ยวเดียวถึงบ้าน พอถึงประตูหน้าบ้าน แกก็พุ่งพรวดเข้าไป ความรู้สึกก็ฟื้นตื่นขึ้นมา นี่เป็นวาระของการตายครั้งที่ ๒

การตายครั้งที่ ๒ นี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรผมไม่ได้เล่าละเอียด เพราะเรื่องราวใน **หนังสือหลวงพ่อบานมีแล้ว** ผลที่พึงได้ก็คือ นอกเหนือไปจากตายเมื่ออายุ ๓ ปี และผลเมื่ออายุ ๗ ปี ผลเมื่ออายุ ๗ ปีคือรู้ทุกสถานที่แต่เขามาหา ที่นี้พอตายครั้งที่ ๒ นี้ประโยชน์ใหญ่ คือต้องการจะไปไหนก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกวันก็ยกไปที่ภูเขาลูกนั้นแล้วนี่ถึงท่านลุง ท่านลุงก็มา ถามอะไรท่านก็บอก คำบอกของท่านคือภาพ

"สวรรค์เป็นยังไงครับ...?" ท่านก็บอก "สวรรค์มี ๖ ชั้น" ท่านก็บอกชื่อต้องการสวรรค์ชั้นไหน พอบอกชั้นท่าน ท่านก็ชี้ให้ดู บอก

"นี่ยังไงล่ะ วิมานลอยอยู่ไกล ๆ" เห็นหน้าเทวดาแต่ละองค์ยิ้มแยมแจ่มใสเทวดาทูกองก็ใจดีเหลือเกิน ยิ้ม บางองค์ก็เดินเข้ามาใกล้

อยากจะดูนรก ลุงก็ชี้ให้ดูนรก แล้วท่านลุงก็บอกว่า

"ไอ้ในเมืองมนุษย์ ถ้าหลานอยากจะไปไหน นี่ก็อยากจะไปมันก็ได้ อย่างนี้แหละ"

ก็บอกท่านว่า "ขอผมไปเที่ยวสวรรค์ เที่ยวนรกด้วยตนเอง"

ท่านบอก "ไม่ได้ ยังไม่ถึงเวลา"

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรโดยถ้วนหน้า ตอนนั้นเป็นมโนมยทธิ ผมไม่ทราบ แล้วก็ความดีด้านความไม่ฉลาดของผมปรากฏ เป็นอันว่าไม่ฉลาดที่จะ

เที่ยวสวรรค์นรกด้วยตนเอง ตอนนี่กลายเป็นต้นหาใหญ่ อยากจะไปเที่ยวสวรรค์และ
นรก จึงมาคิดในใจว่า พบพระที่ไหน ผมก็ถามว่า

"สอนไปนรก สวรรค์ได้ไหม...?" ท่านบอก "ไม่ได้" ผมก็ไม่ชอบใจ

ถามว่า "เทศน์ทำไม เรื่องสวรรค์นรกไปได้หรือเปล่า...?"

ท่านบอกว่า "เปล่า" พอหลังจากนั้นมากกว่าจะไปสวรรค์นรกได้ ก็มาพบ
หลวงพ่อบาน วัดบางนมโค เรื่องราวต่าง ๆ ปรากฏแล้วในเรื่องหลวงพ่อบาน

สำหรับหน้านี้ขอยุติเพียงเท่านี้ เวลาหมดแล้ว ขอความสุขสวัสดิ์ พิพัฒ
นมงคลสมบุญอันไพศาลจงมีแด่ท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่รัก
ทุกท่าน

สวัสดิ์